

men paa Grund af de kraftige Indsigelser, der bleve gjorte derimod, antager jeg, traf man sig dog ganske tilbage derfra i Kommissionen. Jeg er imidlertid overbevist om, at hvis nu f. Ex. jeg ogsaa havde været enig heri, Kommissionens Betænkning høist sandsynlig havde i dette Punkt faaet en noget anden Affattelse, end Tilfældet nu er. Nu er det derimod Tilfældet, at det endte med, at baade Flertal og Mindretal bleve enige om, at disse Opgjørelser skulde ikke have den Betydning, at man vilde bestemt bevise, at Universitetet havde Ret til disse Midler. Det forekommer mig altsaa, at det var ganske i sin Orden her at gjøre en Bemærkning i modfat Retning af den, der laa til Grund for Flertallets Betragtning. Der er endnu flere Punkter; men jeg antager, oprigtigt talt, at dette er nok til at vise, at det ærede Medlem tager feil, naar han troede, at jeg kunde have sparet mig den Uleilighed at skrive mit Separatvotum. Men saa sagde det ærede Medlem tillige, at de Forslag, jeg der havde henstillet som Mindretalsvotum, vare endnu værre end Flertallets. Det kan jeg nu ikke være enig med ham i. Det ærede Medlem maa jo lægge Mærke til, at, naar Flertallet har villet slaa fast, at saadan skulde det være i en lang Mærskette, og at dette skulde man sikre sig ved, at Stikringen skete ved Lov, saa var dog — skjøndt jeg ganske vist ogsaa fremsatte et Forslag til Lov — min principale Betragtning den, at det skulde afgjøres paa Finantsloven, i hvert Fald foreløbigt; den er jo det Sted, der passer bedst dertil, naar Ordningen blot skal være foreløbig. Min mere velvillige Stilling, idet jeg overhovedet gik ind paa at stille Noget op som Lovforslag, skyldes den Stemning, jeg fandt i Kommissionen. Jeg er nemlig ikke døv paa det Øre, der vender mod Landstinget — det er endog det, jeg hører bedst med — og da lagde jeg Mærke til, hvilke Ytringer der kom frem der, og som rippede op i den gamle Strid og valte Mistænksomhed mod dette Things Hensigter overfor Kunst og Videnskab. Skulde jeg være saa lidet hensynsfuld overfor slige Røster, at jeg ikke skulde kunne sige: Sa, naar man vil tage Sagen paa den Maade, viger jeg tilbage til mit principale Standpunkt! Lad os saa afgjøre det paa Finantsloven! Er der ikke deri den allerbedste Overensstemmelse mellem, hvad jeg har udtalt i Betænkningen, og hvad jeg har udtalt her i Salen? Man maa undskylde mig, men jeg kan i alt Fald ikke se Andet, end at der er den fuldeste logiske Konsekvens deri. Naar det ærede Medlem dernæst sagde, at man kunde ogsaa kjøbe Guld for dyrt, og skulde man tage et Lovforslag som det, jeg subsidiært havde fremsat, vilde det, man opnaaede, være kjøbt for dyrt, saa vil jeg dertil kun svare, at der staar i Grunden ikke Andet i mit Lovforslag end det, der sker, selv om et saadant Lovforslag ikke bliver vedtaget. Det er jo nemlig Reglen, at de Midler, der komme

til Universitetet, skulde udsættes paa den Maade, jeg foreslaar det; men jeg skal ikke negte, at jeg alligevel har stillet det op som Noget; der ikke skulde være ganske overskødig, idet der derved kunde gives Anledning til Udtalelser fra Ministerens Side, gaaende ud paa, at han vilde tage Hensyn til at afhjælpe den store Trang, der saavel paa Landet som i Byerne har viist sig til at faae Laan i fast Eiendom paa taalelige Billaar dengang, det lille Udlaan fandt Sted i indværende Aar. Der fremkom dengang, saavidt jeg husker, Begjæring om Laan af 20 Mill. Kr. eller saa omtrent, uagtet der ikke var mere end 1 $\frac{1}{4}$ Mill. at laane ud. Altsaa, jeg syntes ikke, der var gjort nogen Skade, isald jeg her kom til at rejse det Spørgsmaal og henstille til den høitærede Minister, om han ikke, naar man indbefom hans Ønske om at bevare Universitetet fra foreløbig at opgive sin Kapitalformue til løbende Udgifter, da kunde indbefomme Ønsker, der næres vist ikke blot af mig, men af mange Andre i denne Sal, om, at der kunde gjøres Noget, for dog delvis at afhjælpe den store Trang til Laan i faste Eiendomme, der finder Sted. Jeg kan ikke se, at der vilde være noget Dyrkjøbt deri. — Det gjør mig virkelig ondt, at jeg skal opholde Thinget med at omtale mig selv og min Stilling saa meget; men da det forekom mig at være temmelig nærgaaende Anker, der ere fremsatte mod mig, har jeg været nødsaget til at gjøre det, jeg har gjort; men det skal jeg nu heller ikke forsøge videre. — Jeg vil dernæst gjøre opmærksom paa, at, naar jeg her har yttret, at en af de Betingelser, jeg vilde stille for, at der blev gjort et Skridt af den Art, som Regeringen ønsker, var, at al Indblanding af Mellemautoriteter i Bestyrelsen af Universitetets Formue skulde forsvinde, da ser jeg ikke, hvad der egentlig kan være veien derfor. Magten ligger ellers hos Ministeren, og der bør ikke kunne gjøres anden Indsigelse mod, hvad han foretager sig, end den, der kan reises fra Folkerepresentationens Side; men ikke desto mindre eksisterer der her endnu et Lovbud, hvilket der ikke kan ske nogen Forandring i Universitetets Formueforhold, uden at Konfistorium skal have Ret til at give sin Erklæring og Raad derom. Det er den ene Ting. Dernæst er der inspectores quasatura. Deres Stilling er omstændelig omtalt i Betænkningen, og jeg skal henvise dertil. Det er Konfistoriums Delegerede, der paa Konfistoriums Begne have at se til, at Kvæsturen — og det er jo en Statsmyndighed — og den Minister; der staar over Kvæsturen, gjøre deres Pligt, saa at Universitetet ikke tager Skade ved deres Virksomhed. Dette er, paaistaar jeg, aldeles stridende mod vor nuværende Forfatning, og det er Noget, der efter min Formening maa have Ende, naar Ministeriet vil have Indvømmelser fra den lovgivende Magts Side. Men med